

להפסיק את עבודת הגנן מטעמה, אשר "מחבל בגינה", ובתגובה היא דחפה את המשיבה מס' 2.

ביום 15.9.2016 הגישו המשיבים "הודעה דחופה", ללא תמיכה בתצהיר, בה טענו, בין היתר, כי ביום 9.9.2016 הם גילו שנותקה הארקת החשמל בדירתם, וכי הם חוששים לחייהם לנוכח התנהגותה הבלתי צפויה של המבקשת. באותו יום הגישה המבקשת תשובתה לבקשה לביטול הצו. היא ציינה כי ביום 31.8.2016 היא שמה בתיבת הדואר של המשיבים את המעטפה ובה הזימון לדין במעמד הצדדים, וכי באותה עת שוחחה בטלפון עם ידיד בשם מיכאל, אשר "מוכן להעיד על כך". עוד הוסיפה כי ביום 8.9.2016 היא הזמינה גנן לבצע עבודות ניקוי מאחורי ביתה, ואז הבחינה כי המשיב הגיע וצילם אותה ואת הגנן.

3. בדיון בבקשה לביטול הצו אשר התקיים היום נחקרו המבקשת והמשיב על תצהיריהם. כל אחד מהם עמד על גרסתו העובדתית. המבקשת סיפרה בחקירתה כי באירוע שהתרחש בחודש יולי נכחו השכנה מאור והגנן, וכי המשיבים חסמו את דרכו של הגנן ומנעו את צאתו. המשיב, מצידו, כפר בטענה כי תקף את המבקשת עם מוט משונן, וטען כי בשום הזדמנות הוא לא נקט באלימות כלפיה. הוא אישר כי הוא מתעד במצלמה את האירועים בהם מעורבת המבקשת וכי התקין מצלמות, אך הסביר כי הן מכוונות לשטחים בהם הוסבו לו נזקים ואינן פוגעות בפרטיותה של המבקשת.

4. המבקשת לא זימנה לעדות את מיכאל, אשר - לפי טענתה - "ליווה" אותה טלפונית בעת שהניחה בתיבת הדואר של המשיבים את הזימון לשיבה שהתקיימה ביום 5.9.2016. לא הוכח, איפוא, כי המשיבים ידעו על קיום אותה ישיבה, ודי בכך כדי להביא לביטול הצו שניתן בהיעדרם. אף אם הייתה המבקשת מוכיחה כי המשיבים ידעו על הישיבה, לא היה בהיעדרם ממנה כדי לחרוץ את גורל בקשתם לביטול הצו. מתוכן תצהיריהם שצורפו לבקשת הביטול עולה כי יש להם סיכויי הגנה. כידוע, שיקול זה - של קיום סיכויי ההגנה - הינו השיקול הדומיננטי בבוא בית משפט להכריע בבקשה לביטול החלטה שניתנה במעמד צד אחד, וככל שמדובר במחדל דיוני שלהם - תרופתה של המבקשת הינה בפסיקת הוצאות. לפיכך, בקשת ביטול הצו מתקבלת, וההכרעה תהא לגופה של בקשת המבקשת.

5. בקשת המבקשת למתן צו הוגשה מכוחו של החוק, אשר מטרתו נקבעה בסעיף 1:

"מטרת חוק זה היא להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו".

עם זאת, נדרשת זהירות רבה בטרם יינתן צו על-פי חוק זה. ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, 28.4.2011) הבהיר בית המשפט העליון כי צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות אדם זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי והזכות לחירות ולאוטונומיה. בבר"ע (מחוזי י-ם) 179/04 שובל נ' ניסים (פורסם בנבו, 10.8.2004) (להלן: עניין שובל) פורטו שני התנאים שנדרש קיומם על מנת שבית המשפט ייתן צו על-פי החוק:

"העילה המיוחדת, שהיא החידוש של חוק מניעת הטרדה מאיימת, היא זו: אם אדם ביצע הטרדה בעבר, או נקט איומים כלפיו (זה היסוד הראשון, שכולל את המעשה שבוצע בעבר), ובנוסף לכך הנסיבות נותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או

יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של אותו אדם (היסוד השני, הצופה פני עתיד), כי אז, רק לאחר שהתקיימו שני היסודות הללו יחדיו ובאופן מצטבר, רשאי בית משפט ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת".

עוד הובהר כי במסגרת שיקולי בית המשפט עליו להביא בחשבון את סמיכות הזמנים שבין ההטרדה המאיימת הנטענת לבין מועד הפניה לבית המשפט. (ראו גם: רע"א (מחוזי י-ם) 14590-03-13 אלמוני נ' פלוני (פורסם בנבו, 10.4.2013)).

עוד בטרם יפעיל בית המשפט את השיקולים שנקבעו בפסיקה, עליו להשתכנע כי המשיבים ביצעו כלפי המבקשת "הטרדה מאיימת", כמובנה בסעיף 2 לחוק. המבקשת אינה נדרשת להוכיח מעבר לכל ספק סביר את קיומה של הטרדה מאיימת בסמיכות למועד הגשת בקשתה ואת ההיתכנות להישנותה בעתיד, שהרי אין מדובר בהליך פלילי. היא נדרשת להוכיח את שני היסודות שפורטו בעניין שובל על פי מאזן ההסתברויות, כנהוג בהליך אזרחי. אף לאחר שתוכיח זאת, לא יינתן הצו באופן אוטומטי. בשלב זה יפעיל בית המשפט את שיקול דעתו, ויבחן האם אין במתן הצו כדי לפגוע באופן בלתי מידתי בזכויות יסוד בסיסיות של המשיבים. בהפעלת שיקול דעת זה ישים בית המשפט לנגד עיניו את מידת ההטרדה שהוכחה נגד המבקשת אל מול הפגיעה בזכויות המשיבים. "מקבילית כוחות" קיימת בין שני אלה - ככל שההטרדה היא בעוצמה גבוהה, שיקול הפגיעה בזכויות הבסיסיות של המשיבים יהא פחות דומיננטי. ולהיפך, ככל שרמת ההוכחה לקיומה של הטרדה הינה מצומצמת, יגבר שיקול ההגנה על זכויות המשיבים.

6. במקרה שבפנינו עומדות זו מול זו גרסאות עובדתיות נוגדות. המבקשת העידה על גרסתה, ולא זימנה באמצעות בית המשפט עדים (מאור והגנן) אשר, לדבריה, חזו בתוקפנותם של המשיבים באירוע שהתרחש בחודש יולי האחרון. תחת זאת, היא ביקשה להגיש מכתב שכתבה מאור, אשר לא הגישה תצהיר ולא התייצבה בבית המשפט, ולכן לא נעתרתי לבקשה זו. המבקשת לא סיפקה הסבר משכנע לפער הזמנים שבין האירוע הנטען לבין מועד הגשת בקשתה למתן הצו ולהגשת התלונה במשטרה. משלא הוכחה המבקשת את גרסתה על-פי מאזן ההסתברויות, דין בקשתה להידחות.

7. אשר על כן, הבקשה לביטול הצו מיום 5.9.2016 מתקבלת והבקשה למתן הצו, שהוגשה ביום 30.8.2016, נדחית.

בנסיבות העניין, אינני עושה צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"ו, 26 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.